

Ayrılık

— eşahin · 02 Şubat 2016

Düşünceliyim; bu kez her zamankinden biraz daha fazla. Dağılmıyor dış dünya ile aramdaki sis perdesi. Yaptığım hiçbir şeye odaklanamıyorum. Aklımda, fikrimde varsa yoksa sen. Ne çok sen var etrafta. Bir tanesi karşıda, yaya geçidi başlangıcındaki trafik lambasının yanı başına üşüşmüş olan kalabalığın arasında, elinde kitaplar; bu tarafa geçmeyi bekliyor. Diğeri sağ şeritte, park halinde bekleyen taksinin şoför koltuğuna oturmuş; yan aynasından kaldırımındaki mini etekli bayanı süzüyor. Sinirleniyorum. Kafamı kaldırıyorum ve önümden hızlıca geçmekte olan otobüsün içerisinde ayakta bekleyen sen ile göze geliyoruz; ürperiyorum. Arkada, ikinci güneşinin altında, piyango bileti satmak için tezgahın başında bekleyen bir sen var örneğin; üzülüyorum onun için. “En yakınım dediğin bir günde el olur.” demişti Elmas Teyze, “dikkat et kızım!” Önemsemedim. Kalıplaşmış sorunlar için üretilen kalıplaşmış çözümlerden birisi deyip geçtim. Ne demek ki dikkat etmek? Dikkat edip de ne yapacaktım. Sevdiğine el gözüyle bakabilir mi insan, ya da yabancı olarak gördüğünü sevebilir mi? Sevgi, gelebilecek tehlikelerden nasıl korunur ya da yüreğini başkasına verdiği bir bedenın önemi kalır mı ki onu tehlikelerden korumaya gerek olsun? Sevmemek lazım ya da az sevmek belki de. Acıyor her bir hücrem, zihnim sen ile senli düşüncelerle meşgul. Dikkat etseydim de ne olacaktı sanki. Daha az sevebilecektim seni ya da az sevdiğim biri ile geçirdiğim anlar acı vermeyecek miydi, yük olmayacak mıydı bu kez? Belki de o, bizi benden daha açık görmüştü, olmayan bizi. Hiçbir zaman biz olamayacak sen ile beni ki beni senden korumaya mecbur hissetmişti kendini. Hava ne kadar da ağır, sıcak çökmüş cam tavanlı otobüs durağının yarı gölgesine. İnsanlar, kalabalık. Önemsiz insanlar kalabalığı. Hiç biri aslında sen olmayan, onlarca, yüzlerce insanla aynı havayı solumak, tüketmek; tüketmek paylaşılmayan anları sırt sırta, yüz yüze, yan yana. Sen şimdi el mi oldun? O etrafta gördüğüm senlerin hepsi aslında yabancı mı? Dayanamam, dayanamıyorum, yapamıyorum bu yabancı etten bedenler havuzunda bir başıma. Ah sesini duyabilsem, bir iki cümle etsen bile yeter; eskisi gibi candan, ruhuma dokunabilecek, yaraları saracak, acımı hafifletebilecek bir iki cümle. Sen el olup gittin, ruhumu çekip kopardın ama bu bedeni ayakta tutabilecek tek bir nefeslik umut bile bırakmadan gittin. Oysa bırakması gereken bendim. O gün, o telefonundaki mesajı gördüğüm anda hissettiğim mide bulantısı ve kramplar ruhumun bedenime yeniden girme çabasıydı. Kalbimin eski yerinde atma çabası. Anlayamadım. Üzüldüm sandım. Hayal kırıklığına uğradım sandım. Bu bir hastalıktı ve hastalıklar iyileştirilebilirdi. İlacım tabi ki de sendin, senin gerçek hislerindi. Öylesine sığ olaylar biz olmamızın önüne geçebilir miydi hiç. Senin suçun yok biliyorum. Suçlu olan zaman. Zaman uzadıkça zamana yayılan hisler, genişleşip silikleşiyor. Gözümüz göremez hale gelecek kadar yassılaştığında koşturuyoruz, bizi birbirimize bağlayan bir bağ yok artık sanıyoruz ama hayır. orada işte orada duruyor, olanca gücüyle beni sana yakınlaştırmaya çalışıyor, hissedebiliyorum. Sen de böyle hissediyor olmalısın sadece bir yanlış anlaşılma, o kadar. Ah bu sıcak, bu toz ve yabancı ter kokusu. Yabancı tenlerde eriyip ekşimiş ucuz parfüm kokusu, kokuları. Karışmış birbirine; bir köşede gizlice, sinsice, bencilce ölüp gitmiş bir sıçan leşi gibi koyun koyuna bedenler. Yorgun insan vücutları, güneşin altında, yorgun ruhları taşıyan çürümüş yabancı vücutlar topluluğu. Bir

durak dolusu el oğlu, el kızı... otobüs geliyor. İtiş kakış birbirinden habersiz zamane insanları, doluyoruz otobüsün içine. Her bir beden, sıcağında eriyeyeği boş bir koltuk arayışında. Koltuksevdalılarığillerdeniz artık her birimiz. Dirsek darbeleri ile kazandığımız koltuklar kendimizin. Bizler uzak ülkelerden hatta gezegenlerden gelip de bir parça soluklanmak üzere hayat akışına ara vermiş yaratıklarız. Yaratandan ötürü sevmeyi unutup yaratılandan kendi çıkarları doğrultusunda nefret etmişlerdeniz. Çantalarımızda dün ve bugünümüz; ayaklarımızda terli çoraplar, yarın bir nefes daha fazladan yaşamak uğruna bugünü feda edenleriz. Acılarımız gerçek, gülüşlerimiz bozuk, dişlerimiz ve düşlerimiz gibi. Zaman yolcularıyız. Geçmişten geldik hepimiz, geleceğe gidiyoruz. Son durak yok sadece bir sonraki durak var bizi bekleyen. Otobüs döner durur aynı çemberde; içinde aynı döngüyü yaşayan insanlar. Karamsarlık acı. Ruhumu kirleten. Ve sen, senli rüyalar görmek bile yeter bana artık dönme... diyemiyorum. Dönme diyebilmeyi ne çok isterdim ama olmuyor. Geçmişe atılmış imzalar, yaşamışlıklar ve ilişkimize vurulan ilk darbeye etken o mesaj. önemi yok artık. Unutamam da sildim gitti. Ne olur sen de sil artık aramızdaki boşluğu. Sil de karanlığa bürünsün boşluk. Karanlığı aydınlığa da çeviririz biz. Sen, ben biz olabiliriz yeniden. Göğü karartan umutsuzluk bulutlarına rağmen sabrettim, bekledim, bekliyorum. Bekliyordum. Artık sabredemiyorum. Öfke. Tek hissettiğim bu . Herkesten nefret ediyorum. Tüm telefonlar sussun, sesler, müzikler hayatın ahengi, rengi. Bozuğa çalsın artık pembeler kızılar. Off! Koca şehrin koca göbekli yaratıkları; yesin dünyayı, renkleri, cisimleri. Sesler doyuramaz kulak mememesi ense yağına gömülü yaratıkların aç bünyelerini. Sofralar kurulsun, yakın tüm yoksulları, közünde kuzular dönsün. Doyurun karınlarınızı et ile ot ile var ile. Doyurun aç gözlerinizi; akıttığınız salyaların hatırına serilsin dünya malı, fakir malı, zengin ayağının altına. Müsaade edin ey insanlar durakta inecek var. Ezilsin taşlar, kaldırımlar, kaldırım taşları ve otoyol asfaltının karası ayağımın altında. Elimin izinde kaybolup silinmiş, geçmişte dokunmuş elinin izine karışsın; havaya savrulan toz, is ve egzoz dumanı.